

Zakaj je Anica tako dobro znala veronauk?

„**V**stati, umiti se in moliti!“ Tako je pravil moj rajnki ded ter se tudi ravnal po tem pravilu. Ni ga bilo dne, da bi ne bil molil zjutraj, predno je šel na delo. Vedel je dobro, koliko velja zlati opomin:

„Z Bogom začni vsako delo,
Da bo dober tek imelo.
Z Bogom delo dokončaj
Da dobiš boš sveti raj!“

Pa tudi umiti se mora človek takój, ko vstane. Star prigovor pravi, da ponuja vode zjutraj angel v zlati skledici, popoldne pa hudobec v ilnatem lonci. Zakaj popoldne se umivajo lenuhi, a lenoba je vseh grdob grdoba in kdor je len, služi hudobcu, angel váruha je pa žalosten.

Tako je delal ded naš, tako je učil tudi nas. Žal, da je prehitro umrl. Mesto njegá nas je morala učiti potem mati. Ona je prav tako znala, kakor ded. Toda mi se nismo mogli dosti sukati okolo nje. Odra-boljšé domovje. Zato je vsajala v Aničino mehko srce verske resnice — in z njimi vred lepe nauke.

ščali smo vže, pa smo morali po svetu za kruhom. Doma je ostala le Anica.

Nu zato je pa njo toliko boljše odgajala naša dobra mati ter ljubila njo jedino, mesto nas vseh. Vedela je dobro, da je največja sreča za človeka zadovoljnost. Zadovoljen je pa človek le tedaj, če ima mirno vest in če ve, da ga čaka po smrti

Mati je seveda vstajala redno poprej, kakor Anica. — Bolj stari ljudje ne potrebujejo toliko spanja, kakor mladi. Kaj nè, saj to vsi skušate. Če bi ne bila to resnica, tedaj bi se ne prileglo tako dobro tičati pod gorko odejo ter malo po malo stegovati spočite ude. — Mati je bila tedaj vže vselej pri delu, ko je Anica prišla iz posteljice. Želela je materi dobro jutro, poskakala malo po sobi, potem se pa vselej lepo umila in opravila. Nato je pa mati odložila delo — navadno je pletla nogovice. — Obrnila se je potem od mize, prijela Anico za ramo, pokazala jej na sveto razpelo, ki je viselo na steni ter pričela z njo moliti — jutranjo molitev. Potem je odprla katekizem ter jo učila vseh potrebnih molitvic. Vsak dan se je Anica naučila kaj malega. Toda konec leta je znala vže malo ne ves katekizem na izust.

To so jo gledale njene vrstnice v šoli, ko je tako gladko odgovarjala. Precej prvo leto je dobila krasno darilce. Ali kaj naredi Anica z lepo podobico? Domóv hiti ter jo podari materi.

„Nate,“ tako je govorila, „podobico sem dobila v dar, ker sem pridno odgovarjala. Toda nisem je zaslužila jaz — marveč vi. Vsega ste me naučili vi, torej bodi prvo moje darilce vaše!“ Mati se je razjokala nad dobrosrčnostjo svoje ljubljenske, podobice pa ni vzela. Pristavila je le: „Tvoja sreča je moja sreča. Ves trud imam stotero povrnen, če vidim, da me poslušáš in živiš po mojih naukih!“

In Anica je osrečevala dobro mater, dokler je živela. In še sedaj pravijo, da ni tako pridnega dekleta v vasi, kakor je Anica.

Basnigoj.

Naš pastir.

IV. *)

Isti padec s konja mi jo je pa zmêdel. Mati je bila neizprosna. Kar nisem smêl k sosedovim — še za trenotêk nè — tako trdo me je prijela. „Le glej, da se mi ne ganeš nikamor!“ Takó mi je trdo zapovedovala mati, kadar je hodila v polje ter me puščala samega domá.

Nekaj časa sem slušal vestno njene zapovedi. Dolgo pa ni šlo takó. Kar strpeti nisem mogel sam v hiši. Le pomislite! Na voglu debele hrastove mize sem sedel ter zrl v abecednik. Vse je bilo tiho. Stara ura je z velikanskim nihalom leno tólkla svoj êk—êk. Kadar je bilo treba, da bije, zagodrnjalo in zašumelo je nekaj v njej, potem ji je pa zaprló sapo, ne da bi se bilo dvignilo kladvice nad zvonom ter naznanilo, koliko da je ura. Muhe so šumele in pobrenčavale za pečjó, kjer so bivale najrajše, ker je bilo gorko. Nekatere so se zlačnile in prišle gledat na mizo, če je kaj ostalo od južine. Te sitnice so bezljale po mizi, pulile se za kapljico mleka ter se zaletavale váme in me šegetale, kjer so le mogle. Otepal sem jezno po njih in jih pobijal kar z abecednikom. Veste, prav takó se mi je zdelo, kakor bi se bile norčevale z mano ter mi nagajale, ker sem moral biti v hiši.

Kdo bi se potem ne jezil? Toda, če sem jih bolj preganjal, bolj so tiščale váme. To mi je bilo pa le preveč. Lopnil sem še jedenkrat z abecednikom, kjer se jih je paslo največ ter jezno pristavil: „Pa se úči, če se moreš!“

Šel sem v vežo poskušat, ali se dajo odpreti vrata. Toda mati jih je skrbno zaklenila. „Nič ne dé; čemú so pa okna?“ Takó sem si mislil, odprl okno ter poskočil skóznje na vrt. Malo sem pogledal okrog, če me je kdo zapazil. Toda ni ga bilo človeka. Le pri sosedovih se je slišalo tolčenje in razbijanje zidarjev in tesarjev. Hitro jo popreznem po vrtu doli v konec. Prav ob meji med sosedovim in našim vrtom je rasla visoka, košata lipa. „Tukaj gori bom najbolj váren!“ Hitro splezam po deblu v kobalo, od tod mej goste veje, kjer se vgnezdím takó,

*) Glej „Vrtec“ stran 66.